

HỘI ÁI-HỮU BIÊN-HOÀ

Website: <https://www.bienhoatx.com>

Email liên lạc: datlam1951@yahoo.com

Hội Ái-Hữu Biên-Hoà hân hạnh giới thiệu đến quý vị bài: **Vô Danh** của **Phong Châu**. Hội chân thành cảm tạ giả. Kính mời. **Trân trọng.**

VÔ DANH

Truyện Ngắn

Sau bữa cơm chiều. Như thường lệ, ông Mẫn ngồi trước màn ảnh ti vi nghe tin tức chiến sự mà ông hằng quan tâm đến tại Ukraina và Trung Đông. Trên màn ảnh thấy Iran phóng hỏa tiễn phi đạo vào một chiếc tàu chở dầu ngang qua eo biển Homus khi vừa mới có thỏa thuận sẵn sàng hòa đàm với Mỹ, ông lại than “Điều này thì xằng cứ tiếp tục leo thang...chẳng biết bao giờ mới chấm dứt chiến tranh đây...”. Trong khi đó bà Thoa, vợ ông đang đứng bên bồn rửa chén bát. Nghe lời than

của chồng, bà Thoa quay mặt nhìn về phía ông Mẫn và nói:

- Ông không nhớ dạo năm 2008 và liên tục mấy năm sau đó mình đổ xăng hơn bốn đô la một gallon sao? Nay mới hơn ba đô thì nhằm nhò gì chứ...

Ông Mẫn không trả lời vợ mà cứ chăm chú nhìn vào màn ảnh thấy khói bốc lên nghi ngút từ phía sau chiếc tàu bất động trên biển. Rửa chén bát xong bà Thoa đi vào phòng trong, khi ngang qua nơi ông đang ngồi bà nhắc:

- Ngày mai ông ở nhà ăn cơm một mình, tôi đi dự hội ngộ trường xưa...

Ông Mẫn vẫn chăm chú nhìn vào màn ảnh ti vi không trả lời. Vào phòng trong bà Thoa lấy điện thoại cầm tay mở đọc, thấy tin nhắn của bà Hồng “Ngày mai nhớ đến sớm giúp trang hoàng phòng khách...”. Đọc xong bà Thoa xóa tin nhắn và đến tủ áo quần chọn một bộ đồ để ngày mai đi dự hội ngộ trường xưa... Sáng chủ nhật bà Thoa thức dậy sớm hơn mọi khi, chờ cho ông Mẫn bước ra phòng khách, bà nấu một tô mì gói cho ông và không quên nhắc: “Thức ăn có sẵn trong tủ lạnh. Ông chỉ việc lấy ra và cho vào microwave hâm nóng...”. Nhiều năm nay,

đây là lần đầu tiên ông Mẫn thấy vợ nấu ăn sáng cho mình. Ông cũng hơi ngạc nhiên nhưng bản tính thàm lặng nên ông cứ lặng lẽ nghe, lặng lẽ ăn, lặng lẽ làm việc, lặng lẽ ngồi xem ti vi một mình. Còn bà Thoa thì có công việc của bà, ông không bao giờ để ý tới. Chưa nói hết câu bà Thoa nghe điện thoại cầm tay rung nên vội bước vào phòng trong mở đọc. Lại bà Hồng “sẽ gặp cố nhân...”. Bà Thoa biết ai là cố nhân. Bà vội vã thay áo quần và đứng trước gương thoa son phấn lên môi lên

má. Bà xoay người sang phải sang trái ngắm nghía vào cái cơ thể của người đàn bà sáu mươi lăm tuổi. Hơi mập một chút. Có sao đâu! Những vết nhăn trên mặt lúc trước chỉ thấy mờ mờ nay thì hiện rõ hơn. Cũng có sao đâu! Mái tóc bạc thì đã nhuộm cho nó đen lại rồi. Cũng OK! Tạm thỏa mãn nên bà Thoa nhìn vào gương mà cười với chính mình. Bà tự tin và tâm trạng cũng xao xuyến như ngày nào trong những lần sửa soạn có những cuộc hẹn hò với ông Mẫn. Mới đó mà đã gần bốn mươi năm.

Bà Thoa lái xe đến nhà bà Hồng. Thấy bà Hồng bên trong cánh cửa đang mở nên bà nhanh tay xách giỏ đựng thức ăn từ trong xe ra và bước vào nhà bà Hồng. Vào đến bên trong thấy nhiều người đã có mặt, họ vui vẻ chuyện trò và sửa soạn chương trình họp mặt. Bà Thoa đi một vòng nắm tay và ôm các bà bạn cùng trường ngày xưa ở Việt Nam. Cũng như những lần trước, ăn uống, phát biểu, chuyện trò, ca hát, khiêu vũ là những tiết mục không thể thiếu trong những lần họp mặt như thế này. Sau màn ăn uống, trong lúc mọi người đang thay nhau lên sân khấu ca hát thì có một người đàn ông xuất hiện. Ông Thành, người mà ngày xưa học cùng với bà Thoa và bà Hồng ở trường trung học tỉnh lỵ nằm bên bờ sông Vàm Cỏ. Đã chuẩn bị trước nhưng bà Thoa vẫn bối ngỡ và hồi hộp khi thấy người đàn ông mà bà tin chắc là Thành vừa bước vào. Bà Hồng vui vẻ đón ông Thành và đưa ông vào ngồi ở một chiếc bàn trống ở góc phía trong phòng khách, xong bà trở lại sân khấu đã chiến nơi bà Thoa đang đứng để chuẩn bị trình bày một bài hát. Bà Hồng nắm tay bà Thoa kéo xuống khỏi sân khấu và đưa tới bàn nơi ông Thành đang ngồi. Bà Thoa chưa

nhìn kỹ mặt ông Thành nhưng bà biết chắc đó là ông Thành với khuôn mặt phương phi hồng hào chứ không còn nét mặt ngấn xương và đôi mắt sâu của ngày nào. Ông Thành ngược mắt lên nhìn bà và họ đã nhận ra nhau tuy bề ngoài đã thay đổi nhiều. Ông Thành đứng dậy nhìn thẳng vào cặp mắt bà Thoa: *“Không ngờ mình lại gặp nhau. Em khỏe chứ?”* Bà Thoa hơi luống cuống nhưng trấn tĩnh lại ngay khi nghe giọng nói hình như không có gì thay đổi nơi ông Thành. Bà hơi xúc động: *“Em vẫn khỏe...Còn anh?”*

Ông Thành ngồi xuống ghế. Bà Thoa cũng ngồi xuống. Một khoảnh khắc im lặng. Hình như cả ông Thành lẫn bà Thoa, mỗi người đang theo đuổi cái cảm giác của ngày nào cả hai quen nhau trong sân trường, Thành học trên bà một lớp. Khi đậu xong tú tài, Thành lên Sài Gòn học tiếp, còn Thoa năm sau cũng thi đậu vào trường sư phạm tỉnh. Thời gian đầu Thành thường viết thư tỏ tình thắm thiết với Thoa nhưng chưa được một năm thì Thoa không còn nhận thư của Thành nữa mặc dầu Thoa cứ mỗi tuần viết cho Thành một lá thư. Thời gian cũng trôi phai và sau đó Thoa quen với Mẫn dạy cùng trường và hai người thành vợ chồng, có hai người con, một gái một trai.

Chương trình hội ngộ trường xưa tiếp tục cho đến tận chiều. Bà Thoa và ông Thành vẫn ngồi ở góc phòng. Hai người nhắc lại những chuyện thời còn đi học cho đến lúc hai người chia tay chưa có lời hứa hẹn. Trong khi bà Thoa ở quê mãi chờ thư của Thành thì ông ta đã chạy theo nhiều bóng hồng nơi chốn phồn hoa đô thị rồi cưới được một cô ông si mê bậc nhất. Chỉ vài năm sau cô này bỏ ông ta để chạy theo một mối

tình mới để lại cho ông một đứa con. Ông Thành thất tha thất thểu cho đến ngày bị gọi nhập ngũ do lệnh tổng động viên vào mùa hè đỏ lửa năm 1972. Vì làm trong ngành chiến tranh chính trị nên ông đi tù cộng sản năm năm. Sang Mỹ năm 1993 ở New York, sau về Texas khi đứa con xin được việc ở đây. Tình cờ ông Thành gặp bà Hồng trong một quán ăn và họ đã nhận ra nhau. Bà Hồng đem tin này báo ho bà Thoa biết. Bà Thoa háo hức chờ đợi ngày gặp ông Thành trong buổi hội ngộ trường xưa...

Sau khi bà Thoa và bà Hồng nói chuyện một hồi lâu, bà Hồng gọi điện thoại cho ông Mẫn. Bà cho hay là tối nay bà Thoa ở lại nhà bà để cùng mấy chị em tiếp tục tâm sự. Ông Mẫn nghe thế thì biết thế chứ chẳng quan tâm hay thắc mắc gì cả. Có điều lát sau ông mới nghĩ ra. Tại sao vợ ông không gọi mà lại bà Hồng... Chắc vợ ông lo dọn dẹp hoặc bận chuyện trò với đám bạn cũ ngày nào.

Con gái của ông Mẫn và bà Thoa là Quỳnh. Hai ngày cuối tuần, vợ chồng Quỳnh dành toàn thời gian để ghé thăm, ăn uống và đưa vợ chồng người bạn từ California đi thăm vài nơi trong thành phố. Thứ bảy đưa vợ chồng bạn xuống downtown rồi đến trung tâm không gian Nasa. Chủ nhật đón vợ chồng bạn đi San Antonio xem hang động rồi ghé River Walk dạo quanh và thưởng thức món BBQ nổi tiếng tại đây, đến chiều mới trở lại Houston. Chồng của Quỳnh là Tân lái xe mãi đến gần mười giờ tối mới về đến khách sạn Holiday Inn nơi vợ chồng người bạn đang ở. Xe vòng ra bãi đậu phía sau khách sạn, thấy con một chỗ trống nên Tân cho xe đậu vào và xuống xe mở cửa lấy đồ đạc của vợ chồng bạn ra khỏi xe rồi vòng ra

trước để vào khách sạn. Quỳnh là người bước xuống xe sau cùng, định mở cốp xe lấy món quà tặng cho vợ chồng bạn. Nhưng Quỳnh bỗng giật mình thảng thốt khi nhìn thấy chiếc xe Lexus màu trắng bên cạnh. Quỳnh khựng lại, bước lùi sau xe và trố mắt nhìn kỹ chiếc xe màu trắng. Quỳnh không khỏi ngạc nhiên. Đây đúng là xe của Quỳnh hai năm trước đã mua tặng cho mẹ với bảng số Texas - SMH - 7623. Quỳnh vội bước ra phía trước nhìn qua kính chắn gió. Tấm thẻ màu xanh dành cho những người handicap gắn nơi kính chiếu hậu bên trong với những chữ số 101 - 157 - TH, bên dưới ghi 10/2028. Quỳnh vô cùng bối rối và trong đầu hiện ra nhiều câu hỏi. Tại sao? Tại sao xe của mẹ lại đậu ở đây? Tại sao? Chợt một ý nghĩ thật nhanh vừa xuất hiện trong đầu. Quỳnh lấy điện thoại cầm tay nhắm chụp chiếc Lexus phía trước bên trong thấy rõ bảng handicap. Trở ra phía sau chụp chiếc xe với bảng số Texas SMH - 7623. Sau đó Quỳnh bước sang phía xe mình mở cốp lấy món quà rồi vòng ra phía trước để vào khách sạn.

Một tuần sau. Buổi chiều. Bà Thoa ra sân trước mở thùng lấy thư. Theo thói quen bà thường đọc ngoài bao thư xem để biết thư của ai gửi cho vợ chồng bà, thư người quen, thư của hãng bảo hiểm, thư của các hội từ thiện... và cả xấp thư hình quảng cáo đủ các loại. Bà thấy có một thư đề tên bà. Nhìn kỹ thấy ghi "*To: Mrs Thoa Kim Tran*". Góc trái phía trên ghi "*From: Vo Danh*". Các chữ được in trên mẫu giấy nhỏ dán lên bao thư. Bà Thoa bước vào nhà và cầm bức thư có ghi tên bà vào phòng ngủ mở ra đọc. Bà ngạc nhiên vì không thấy có thư từ gì cả mà chỉ có ba tấm hình. Bà giật mình sững sốt đến toát cả mồ hôi khi lần lượt nhìn vào ba tấm hình. Tấm thứ

nhút là chiếc xe của bà phía sau với bảng số rất rõ. Tấm thứ hai phía trước xe có treo bảng handicap màu xanh ghi tắt tên bà là TH. Tấm thứ ba là hình chụp khách sạn Holiday Inn. Cơ thể bà Thoa bỗng dưng bưng bưng nổi cơn sốt vừa kéo đến. Mồ hôi trên trán vã xuống thành dòng. Bà hoa cả mắt và không còn thấy gì nữa trước mặt. Bà vin vào mép giường để ngồi. Thấy trời đất quay cuồng tối sầm. Bà nghe tim mình đập phình phịch, tay chân lạnh ngắt rồi ngã xuống giường bất động.

Sáng hôm sau bà Thoa thức dậy đến trước gương soi thấy mình phờ phạc hẳn đi. Bà nhớ lại chuyện xảy ra chiều qua mà trong lòng bà vẫn chưa tìm ra được câu trả lời. Ai đã chụp hình chiếc xe của bà đậu phía sau khách sạn? Ai là người gửi mấy tấm hình? Vô Danh là ai? Tại sao và tại sao? Vô Danh hả? Vô Danh hả? Bà không hiểu nổi! Đầu óc bà lại quay cuồng đảo lộn và sự sợ hãi cũng hiện rõ trên gương mặt. Bà cố trấn tĩnh để bước vào phòng tắm rồi trở ra trang điểm một lớp phấn son đậm hơn mọi ngày. Trước khi bước ra phòng ngoài bà không quên lấy điện thoại để xóa hết các tin nhắn của bà Hồng lẫn ông Thành. Tin nhắn cuối cùng bà xóa là “*Restaurant Mandarin ở Sugarland*”. Bước ra phòng ngoài bà Thoa vẫn thấy ông Mẫn đang ngồi trước màn hình xem tin tức. Bước tới bếp bà quay lại hỏi ông Mẫn với giọng khác với mọi ngày:

“*Anh đã ăn sáng gì chưa để em nấu*”.

Ông Mẫn hơi giật mình khi nghe câu hỏi của bà Thoa hoàn toàn khác với những ngày trước. Ông trả lời mà không quay lại: *Tôi uống cà phê rồi. Không ăn...* Bà Thoa bưng tô mì gói vừa nấu xong cho mình đến ngồi cạnh ông Mẫn. Bà lên tiếng:

“Trưa nay mình đi ăn shushi nghe anh...”

Ông Mẫn không hiểu mình vừa nghe điều gì
nơi bà Thoa nên hỏi: *Bà nói cái gì?*

*“Em nói trưa nay mình đi ăn shushi,
anh thích shushi mà...”*

Ông Mẫn vẫn nhẹ giọng:

*“Sao hôm nay bà tử tế với tôi vậy? Lại anh anh em
em là sao?”*

Bà Thoa cười thành tiếng:

*“Thì lâu lâu ra ngoài ăn để thay đổi không khí không
được sao?”*

Ông Mẫn im lặng.

Trưa hôm đó, sau khi ăn các món shushi ở tiệm
Nakashi trên đường Bellaire, lúc ngồi trên xe trở về, bà Thoa
đưa tay choàng qua vai ông Mẫn và nói:

*“Em đã book chuyến du thuyền vào
cuối tháng mười, vợ chồng mình đi Bahamas để hưởng lại
tuần trăng mật...”* Ông Mẫn không biết mình có nghe
đúng câu nói vừa rồi của bà Thoa hay không?

Phong Châu

Tháng 9 - 2026